

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/111/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812207179
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Sopková Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7812207179.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu: Y. W. O. s.r.o., S., I. 8, Y.: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Bratislava, Karadžičova 8, P.O.BOX 205, proti žalovanej: Y. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. A. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa N., so sídlom M., A. XX, IČO: 42 176 778, práv. zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Svidník, Sov. hrdinov 163/66, v konaní o zaplatenie 239,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 28. novembra 2012 č. k. 12C/583/2012-62

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom zamietol žalobu o zaplatenie 216,05 Eur, zmluvnej pokuty 23,60 Eur a úrokov z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 236,05 Eur od 21. 01. 2009 do 25. 07. 2011, úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 216,05 Eur od 26. 07. 2011 do zaplatenia. Rozhodol, že žalobcovi a žalovanej nepriznáva náhradu trov konania.

Ďalším výrokom rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 70,10 Eur, v lehote do 15 dní odo dňa doručenia rozsudku, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia dlžnej istiny 239,65 Eur spolu so zmluvnou pokutou a úrokmi z omeškania vo výške 10 % z dlžnej sumy 236,05 Eur od 21. 01. 2009 do 25. 07. 2011, úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 216,05 Eur od 26. 07. 2011 do zaplatenia, a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že jeho právny predchodca spoločnosť J. R. N., a.s. so sídlom v I. poskytla žalovanej na základe zmluvy o pôžičke uzavretej 09. 01. 2006, úver vo výške 10.000,- Sk (331,94 Eur), ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 34 pravidelných mesačných splátkach po 399,- Sk, pričom v rozpore so zmluvnými dojednaniami svoj záväzok nespĺnila v dohodnutom čase, čím sa dostala do omeškania a žalobcovi (ako postupníkovi podľa zmluvy o postúpení pohľadávok z 10. marca 2011) tak vzniklo právo požadovať zaplatenie zostatku dlžnej istiny 216,05 Eur s prísl. a zmluvnú pokutu 23,60 Eur (10 % z dlžnej sumy) podľa zmluvných dojednaní a A. L. M..

Dňa 19. septembra 2012 oznámilo H. na ochranu občana spotrebiteľa N., so sídlom v M., A. XX, vstup do konania, ako vedľajší účastník na strane žalovanej. Následne 10. októbra 2012 doručil vedľajší účastník vyjadrenie k žalobe, v ktorom vzniesol námietku premlčania celej pohľadávky žalobcu, pretože nárok žalobcu sa stal splatným 20. januára 2009 a žaloba bola podaná na súd 27. júl 2012.

Súd poukázal na čl. III. písm. a) bodu 1, čl. V. písm. b), čl. VII. písm. b) bod 1 A. a uviedol, že z pripojených obrátov na účte žalovanej zistil, že uhrádzala poskytnutý úver od 15. 03. 2006 do 20. 12. 2007. Od uvedeného dátumu nebola zaznamenaná na uvedenom účte žiadna splátka. Z Dohody o splatení záväzku s uznaním záväzku uzavretej dňa 01. 07. 2011 súd zistil že Dohoda bola podpísaná

žalovanou ako dlžníčkou a právnym predchodcom žalobcu. Žalovaná mala uznať celý svoj záväzok pozostávajúci z istiny vo výške 236,05 Eur s prísľušenstvom, celkový dlh predstavoval výšku 403,29 Eur. Uvedenú sumu mala žalovaná splácať vo výške 20,- Eur mesačne. Dátum podpisu dohody v prípade veriteľa nebol uvedený, na dohode bol len odtlačok pečiatky a nečitateľný podpis.

Súd poukázal aj na ust. § 52 ods. 1 až 3, na ust. § 100 ods. 1, 2, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ďalej na ust. § 565 a § 558 OZ a uviedol, že vzhľadom na námietku premlčania nároku žalobcu, vznesenú vedľajším účastníkom, súd skúmal, či v danom prípade uplynul čas na vykonanie práva, pretože v prípade, že je námietka premlčania dôvodná, má to za následok zánik nároku a nemožno ho oprávnenému subjektu priznať. Vzal za preukázané, že žalovaná ako fyzická osoba - nepodnikateľ, sa na základe zmluvy zaviazala splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver v dohodnutých 34 pravidelných mesačných splátkach (nie v 36 ako uviedol žalobca v žalobe) vo výške 399,- Sk (13,24 Eur). Svoje platobné povinnosti žalovaná porušila, čo vyplynulo z pripojeného prehľadu úhrad, pretože splátky vykonávala do 20. 12. 2007 a od uvedeného obdobia nebola zaplatená riadne ani jedna zo splátok. Lehota splatnosti jednotlivých splátok bola dohodnutá v zmluve o pôžičke do 20. dňa v mesiaci. Z toho teda plynie, že ku dňu 20. 01. 2008 už nebola vykonaná ďalšia splátka v zmysle zmluvy. Z podmienok zmluvy vyplynulo [z V. písm. b) VOP], že v prípade omeškania s platením dvoch splátok alebo jednej po dobu dlhšiu ako 3 mesiace sa stáva dlh okamžite splatným. Vychádzajúc z uvedeného ustanovenia, splatnosť a podmienky splatnosti celého dlhu boli súčasťou zmluvy. Za daného stavu sa teda celý dlh stal splatným najneskôr uplynutím troch mesiacov od poslednej zaplatenej splátky, to znamená ku dňu 20. 03. 2008. Dátum poslednej splátky 20. 01. 2009 v tomto prípade pre plynutie premlčacej lehoty nie je smerodajný, pretože splatnosť pohľadávky bola daná porušením platobných podmienok - nezaplatením dvoch splátok alebo jednej v rozsahu troch mesiacov. V období, kedy mal žalobca uzavrieť so žalovanou dohodu o splatení záväzku s uznaním záväzku, už bol tento nárok premlčaný, pričom je nepochybné, že žalovaná nemala žiadne poznatky v čase podpisovania Dohody, že dlh bol premlčaný ku dňu 21. 03. 2008. Je teda zrejmé, že takýto úkon nemohol mať žiadne právne následky v zmysle ust. § 558 OZ. Z toho dôvodu súd neakceptoval nové plynutie desaťročnej lehoty na úhradu splátok podľa Dohody o splatení záväzku s uznaním záväzku, ktoré by bolo zhojilo v prospech žalobcu lehotu na uplatnenie nároku. Súd konštatuje, že lehota na uplatnenie nároku uplynula najneskôr dňom 21. 03. 2008 a žaloba bola podaná 27. 07. 2012, zjavne po uplynutí premlčacej doby. Preto súd žalobu z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 70,10 Eur za dva úkony právnej služby [ust. § 14 ods. 1 písm. a), b) vyhl. č. 655/2004 Z. z.].

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, odôvodniac ho odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., lebo bol toho názoru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Navrhol rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, keďže mal za to, že jeho pohľadávka v čase začatia konania nebola premlčaná.

Hlavným dôvodom, pre ktorý žalobca považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne právne posúdené, je skutočnosť, že sama žalovaná podaním z 27. septembra 2012 adresovaným súdu, nárok žalobcu čo do dôvodu i výšky vyslovene písomne uznala. Súd prvého stupňa tomuto podaniu nevenoval náležitú pozornosť.

Pokiaľ ide o posúdenie dohody o splatení záväzku s uznaním záväzku súdom prvého stupňa, ani tento záver žalobca nepovažuje za správny, pretože uznanie záväzku žalovanou je dostatočne určité, je z neho zrejmé, že žalovaná uznala čo do dôvodu uvedeného v článku 1 Dohody a výšky uvedenej v článku 2 tejto Dohody svoj záväzok voči žalobcovi, ktorý vznikol z titulu nesplateného úveru u právneho predchodcu žalobcu pod č. XXXXXXXX uzavretej medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobcu, spoločnosť J. R. N. a.s. Ak by aj odvolací súd vyhodnotil Dohodu o splatení záväzku za dojednanie, ktoré nebolo dojednané individuálne, uvedené sa nemôže vzťahovať na písomné uznanie záväzku ako jednostranný právny úkon. Uznanie dlhu patrí medzi zabezpečovacie inštitúty, s ktorým je priamo zo zákona spojené založenie plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby, pričom v nadväznosti na argumentáciu súdu, že z obsahu Dohody o splatení záväzku s uznaním záväzku nie je zrejmé, či žalovaná bola informovaná, že uznaním dlhu predlžuje premlčaciu dobu, žalobca podotýka, že neznalosť zákona neospravedlňuje bez ohľadu na to, či právny úkon vykonal spotrebiteľ alebo osoba, ktorú nie je možné označiť za spotrebiteľa.

Zdôrazňuje, že nie je povinnosťou žalobcu pri zabezpečení svojej pohľadávky upozorňovať žalovaného na následky, ktoré nastávajú priamo zo zákona. Aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Uznáním záväzku je teda založená vyvrátená právna domnienka o trvaní uznaného záväzku v čase jeho uznania. Dôkazné bremeno trvania záväzku v čase uznania sa tak presúva na dlžníka, ktorý ak sa má zbaviť povinnosti plniť, musí preukázať, že uznaný záväzok neexistuje. Žalobca poukazuje na ust. § 558 a § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a zdôrazňuje, že uznaním dlhu dochádza k založeniu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby bez ohľadu na to, či žalovaná, ktorá svoj dlh uznala, v čase uznania vedela alebo nevedela o premlčaní pohľadávky žalobcu. Poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu z 27. februára 1968, sp. zn. 3Cz 6/68, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 22. augusta 2007, sp. zn. 33Odo 934/2005.

Ďalej žalobca v odvolaní reaguje aj na odôvodnenie súdu ohľadom zosplatnenia úveru. Pre žalobcu je nepochopiteľné, ako súd dospel k názoru, že nárok žalobcu bol premlčaný najneskôr k 20.3.2008, keď splatnosť poslednej dojednanej splátky pripadla na 20.10.2008 (žalobca chybou v počítaní nesprávne uviedol v žalobnom návrhu ako dátum splatnosti poslednej splátky dátum 20.1.2009). Tento nesprávny záver súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z článku V písm. b) bod 1 Všeobecných obchodných podmienok totiž nevyplýva súdom vyslovený záver, že v prípade omeškania s platením dvoch splátok alebo jednej po dobu dlhšiu ako 3 mesiace sa stáva dlh okamžite splatným. Uvedené zmluvné ustanovenie rieši oprávnenie veriteľa (nie povinnosť) žiadať okamžité splatenie úveru pre prípad neplnenia platobných povinností dlžníkom. Pre nedostatok dôvodov je preto rozhodnutie v tomto smere aj nepreskúmateľné. Splatnosť celého zostatku úveru poskytnutého žalovanej nastala dňom splatnosti poslednej splátky úveru, ktorá v zmysle zmluvných dojednaní nastala 20.10.2008. Deň nasledujúci po splatnosti poslednej splátky úveru, t.j. 21.11.2008, si tak žalobca mohol uplatniť právo na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru. Žalovaná svoj dlh uznala 1.7.2011, t.j. v čase, keď nárok žalobcu premlčaný nebol, teda tvrdenie súdu o uznaní premlčaného dlhu nie je správne.

Žalobca má ďalej za to, že predmetný spor mal byť ukončený v skrátanom konaní právoplatnosťou platobného rozkazu, nakoľko podanie žalovanej svojím obsahom nebolo odporom voči platobnému rozkazu, nakoľko v ňom absentovalo odôvodnenie a vedľajší účastník, ktorý vstúpil do konania na stranu žalovanej, nebol s poukazom na nižšie uvedené osobou oprávnenou na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Podanie žalovanej, ako aj podanie vedľajšieho účastníka, mal súd prvého stupňa odmietnuť.

K odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie vedľajší účastník na strane žalovanej, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

Vo vyjadrení vedľajší účastník uviedol, že mu nebola doručená Dohoda o uznaní záväzku, ale vychádzajúc z ich doterajších skúseností predpokladá, že žalobcom predložená Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné, sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté v tomto formulári, absolútne neplatné. Na podporu svojich tvrdení poukazuje na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 20. januára 2011, sp. zn. 10C 47/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 23. novembra 2011, sp. zn. 17Co 167/2011. Podpisom formulárovej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto Dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 OZ.

Vedľajší účastník vo vyjadrení argumentuje, že nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praxe a je v rozpore s dobrými mravmi. K uvedenej problematike poukazuje na rozsudky viacerých súdov Slovenskej republiky, z ktorých cituje aj časť ich obsahu- z rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. decembra 2012 sp. zn. 3Co 53/2012 a z 20. decembra 2012 sp. zn. 5Co 69/2012, ako aj zo 7. júna 2012 sp. zn. 11Co 37/2012, ďalej zo 14. júna 2012 sp. zn. 12Co 47/2012, z 29. novembra 2012 sp. zn. 17Co 120/2012 a z rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo

6. novembra 2012 sp. zn. 5Co 194/2012. Pre prípad, že by súd neakceptoval jeho právnu argumentáciu ohľadom posudzovania dohody a jej právnych účinkov, navrhuje, aby postupoval v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o nasledujúcej prejudiciálnej otázke:

„Či ustanovenia článku 2 písm. a) v spojení s článkom 3 ods. 1, 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať tak, že súdna kontrola nekalých podmienok nezaniká pri uzatvorení hlavnej spotrebiteľskej zmluvy, ale dopadá aj na zmeny a doplnky pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy, ak boli tieto zmeny a doplnky vopred dodávateľom vyhotovené ako predbežne formulované štandardné listiny a spotrebiteľ nemôže meniť obsah týchto doplnkov a zmien.“

Vedľajší účastník uvádza, že už len samotné konštatovanie žalobcu, že nie je jeho povinnosťou oboznamovať spotrebiteľa pri zabezpečení pohľadávky o následkoch, ktoré vyplývajú priamo zo zákona, jasne dokazuje nedostatok odbornej starostlivosti a určitú dávku arogancie žalobcu. Ďalej vedľajší účastník poukazuje na článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, na článok 38 Charty základných práv EÚ, na článok 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, na § 25 ods. 1 zák.č. 250/2007 Z.z., ďalej na ust. § 172 ods. 9 O.s.p. a § 93 O.s.p., ako aj na judikatúru Súdneho dvora EÚ v doktrinálnych veciach L. Grupo Editorial, Salvat Editorial, C-240/98 až C-244/98, Mostaza Claro C-168/05 a Godard C-429/05, kde Súdny dvor EÚ v krajinách, v ktorých nie je povinné zastúpenie advokátom, stanovil pre súdy povinnosť ex offio skúmať neprijateľné nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách a spotrebiteľov nezaväzovať na plnenie z takýchto nekalých podmienok. Ďalej dáva do pozornosti aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Cofidis C-473/00, v ktorom rozhodol, že súd nemá aplikovať a prihliadať na také procesné pravidlo vnútroštátneho práva, ktoré vo svojich účinkoch bráni naplneniu myšlienky a zmyslu ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami zavedenej Smernicou Rady 93/13/EHS. V súvislosti so skráteným konaním a posudzovaním nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Banco Español C-618/10 zo 14.6.2012, podľa ktorého právna úprava neumožňujúca súdu v konaní o vydanie platobného rozkazu preskúmať nekalú povahu zmluvných podmienok, nie je v súlade s právom únie. Nečinnosť odporcu nemôže byť v takom prípade považovaná za konkludentný súhlas, ale je prejavom len rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý nevie napr. o premlčaní pohľadávky, ktorá je voči nemu uplatňovaná a o neprijateľnosti zmluvných podmienok, z ktorých napriek ich absolútnej neplatnosti žalobca uplatňuje svoj nárok. Navyše súd často spotrebiteľa odradí od podania odporu poučením v platobnom rozkaze o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť za odpor súdny poplatok, aj keď je to v priamom rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. za) zák.č. 71/1992 Zb.

Pokiaľ ide o možnosť vedľajšieho účastníka podať vo veci opravný prostriedok, poukazuje na mimoriadne dôležité uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2012, sp. zn. 2Obdo 27/2012, ako aj na viaceré uznesenia Krajského súdu v Prešove.

K rozhodnutiu súdu prvého stupňa o trovách vedľajšieho účastníka, tento vo vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že existujú stovky rozhodnutí, podľa jednotlivých senátov krajských súdov, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v tomto výroku považuje vedľajší účastník za správne a zákonné. Celé odvolanie žalobcu mu vyznieva tak, ako keby si od súdu nárokoval, aby súd ochraňoval hospodárske záujmy na jeho strane.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Žalobca podané odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. a vytýka súdu prvého stupňa nesprávne právne posúdenie otázky premlčania práva.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci [odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav

(skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Žalobcom uplatnený odvolací dôvod v prejednávanej veci je preukázaný.

Súd sa dopustil pri rozhodovaní pochybení, dospejúc ku skutkovým i právnym záverom, uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to so zreteľom na dôvody, resp. skutočnosti v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje za opodstatnené.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O.s.p..

Podľa § 157 ods.2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z uvedeného ust. vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132-§ 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O.s.p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

Odvolací súd považuje za dôvodnú námietku žalobcu, podľa ktorej napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a nepresvedčivý, a to z viacerých dôvodov. Súd v odôvodnení uviedol, že v období, kedy mal žalobca uzavrieť so žalovanou dohodu o splatení a uznaní záväzku (25. júla 2011), už bol tento nárok premĺčaný, pričom je nepochybné, že žalovaná nemala žiadne poznatky v čase podpisovania Dohody, že dlh bol premĺčaný ku dňu 21. 03. 2008. V odôvodnení napadnutého rozsudku však súd uvádza aj to, že v uvedený deň - 21. 03. 2008 - sa stal splatným celý dlh. Nie je preto zrejmé, prečo súd dospel k záveru, že v jeden a ten istý deň došlo ku splatnosti celého dlhu, a zároveň k jeho premĺčaniu. Súd takisto nijako nevyhodnotil - a to po stránke skutkovej i právnej - podanie žalovanej z 27. septembra 2012 na č. I. 31 spisu (označený ako vyjadrenie k platobnému rozkazu), v ktorom uznala záväzok voči žalobcovi. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto neobsahuje potrebné zákonné náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.. Predmetná otázka je podstatná pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, preto sa s ňou musí súd prvého stupňa vysporiadať a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

Preto, ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne alebo nezrozumiteľné dôvody, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie [§ 221 ods. 1 písm. f) a h) a § 221 ods. 2 O.s.p.]. V novom konaní bude úlohou okresného súdu predovšetkým vyporiadať sa s výhradami žalobcu uvedenými v odvolaní, ale aj s argumentáciou vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, vykonať vo veci potrebné dokazovanie, opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť podľa § 157 ods. 2 O.s.p..

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.